

PROLOOG

Hij is blij als we naar buiten gaan. De mensen op straat herkennen ons als vreemden, maar de glimlach op Mathias' gezicht vertedert iedereen, mannen en vrouwen. Als we onder de waterige zon door de straat lopen, speelt het licht door zijn blonde haren. Hij kijkt verwonderd naar de zigeunervrouw die op het smerige trottoir zit en haar hand ophoudt. Ik trek hem mee; oogcontact leidt meestal tot smeekbedes en soms gesjor aan je kleding. We nemen de tram naar de markt. Het is een gestroomlijnd geel-rood monster waarin een muffe geur hangt die ik associeer met ongewassen lijven en natte jassen. Mathias gaat bij het raam zitten en kijkt naar buiten. De tram raakt gaandeweg voller, mannen in polyester trainingspakken en vrouwen in vormloze jassen vullen het gangpad; de geur in de tram wordt zwaarder.

Ik weet dat hij er is. Mijn vader. Ik heb hem niet gezien. Hij zou in de tram kunnen zitten zonder dat het mij of de mensen hier opvalt, maar hij heeft een pesthekel aan het openbaar vervoer. Hij kan niets weten van de simkaart in de borstzak van Mathias, hou ik mezelf voor. Dat kan niet. Ik probeer in de auto's te kijken die achter de tram rijden. Dat geef ik snel op; de meeste auto's hier hebben getinte ramen. Onze medepassagiers zwijgen. Alleen als er iemand een sigaret opsteekt, klinken luide protesten, die niets uithalen. Mathias volgt het opstootje door zijn lange wimpers.

Ik stap een halte te vroeg uit om het onvermijdelijke uit te stellen. We worden opgenomen in de stroom mensen op weg naar de markt, de brug over, naar de groene heuvel. Als we de helling op lopen, staan er links en rechts kraampjes met plastic tasjes van Harrods en Chanel. De geur die in de tram hing, hangt hier ook, in de openlucht. Een verkoper van felgekleurde iPhonehoesjes snijdt

een plakje van een keurige kubus varkensvet en steekt het in zijn mond.

‘Geef me een hand, het is hier druk.’

Hij pakt mijn hand zonder te kijken. Warm en zacht ligt hij in de mijne; ik moet even slikken.

In de heuvel verzonken ligt een voormalig voetbalstadion, nu de marktplaats. Cd’s in plastic mapjes zonder opdruk, merkkleding met de harde glans van nylon, bonkige horloges, muf ruikende bontjassen. Een verkoper trekt zijn bodywarmer open en laat de cd’s zien die hij daar verborgen houdt.

‘We gaan een computerspelletje kopen, hè?’

Het is het eerste wat hij die ochtend zegt. Ik knik, en wijs naar beneden, naar de onderste ring van het stadion en het voormalige speelveld. De kramen daar zijn slordig; er liggen Sovjetonderscheidingen en oude militaire kledij, bontmutsen en patroontassen. Onafzienbare rijen nylon trainingspakken.

‘Daar zijn de computerspellen,’ zeg ik, ‘maar die staan achter de kleding, omdat ze illegaal zijn.’

Hij kijkt op, en ik zie aan zijn droevige ogen dat hij het maar half begrijpt. ‘Ze zijn zo goedkoop dat ze eigenlijk niet verkocht mogen worden.’

Dat vindt hij spannend. Hij kijkt naar de rijen kleding. ‘Daarachter? Ja?’

We schuifelen in de mensenmassa naar beneden, naar het drukste deel van de markt. Een man achter een kraampje gaapt met tandeloze mond. Ondanks de temperatuur zit hij in een hemd achter een stapel canvas rugzakken, riemen, veldtelefoons en oude restlichtversterkers van legers die niet meer bestaan.

Ik weet waar het zal gebeuren. Op de korte zijde van het stadion is de trap omhoog. De mensenmassa kruist daar degenen die rondgaan langs de kramen.

‘Ik zie geen computers.’

‘Daar, aan de andere kant. Daar.’ Mijn stem klinkt vreemd, alsof iemand mijn keel dichtknijpt. Hij merkt niets; hij trekt aan mijn hand – een hertje dat vooruit wil, snel en licht. We komen op het kruispunt. De menigte dringt door elkaar, een en al stuurse kappen. Tatoeages. Stoppels. Wratten. Rimpels. Ik voel zijn hand in de mijne; hij trekt steeds harder, want hij ziet de ruimte die er voor

mij niet is. En dan gebeurt het: ik ontspan mijn vingers en voel zijn zachte, vochtige hand uit de mijne glijden. Ik krijg geen lucht meer, mijn hart bonkt in mijn keel. Ik maak de stappen opzij, zoals ik me heb voorgenomen, en beweeg mee met de stroom omhoog, naar de tweede ring. Ik kijk niet om. Mensen kijken naar me; ik veeg de tranen uit mijn ogen en loop verder in deze stinkende massa die geen idee heeft welk offer hier wordt gebracht.

Halverwege zie ik hem. Mijn vader bekijkt me vanaf de bovenste ring. Hij heeft een oude verrekijker met een rode ster erop voor zijn ogen. Ik draai me om en tuur naar het veld, maar waar ik ook kijk, Mathias is weg. Als ik op de tweede ring aankom, is mijn vader verdwenen.

I

Chris hijgde en veegde het zweet uit haar ogen. Tussen haar en de deur stond haar tegenstander. Hij taxeerde haar met zijn priemende blauwe ogen. Hij was langer dan zij en zeker twee keer zo zwaar. Chris nam kleine, onregelmatige pasjes naar links – zijn zwakste kant. Hij draaide soepel mee en zette plots een aanval in. Zijn zware vuist zwiepte van opzij naar haar hoofd. Chris dook onder de linkse hoek door en schopte naar zijn knie, hoorde hem grommen toen ze hem raakte. Ze dacht even dat het genoeg was, tot hij beide handen naar haar hoofd bracht en haar beet-greep. Haar woeste haren, die ze in een staart had samengebonden, vormden een handvat waarmee hij haar kon sturen. Hij hield haar op afstand en schudde haar hoofd heen en weer alsof ze een lap-penpop was. Chris vouwde haar handen en ramde ze tussen zijn armen door naar zijn gezicht. *Hij is groter en sterker, ga voor de ogen, maak hem bang.*

Hij deinsde achteruit voor haar nagels, maar hield haar staart stevig vast. Vooruit moest ze, naar hem toe, daar waar hij haar niet verwachtte. Ze stapte naar voren, haar gestrekte linkerarm gericht op zijn ogen. Hij hield haar op afstand, maar benen zijn langer dan armen. Ze raakte hem vol in zijn kruis.

Hij zuchtte en liet haar los. Allebei vielen ze op hun knieën op de mat.

‘Ik vind het wel mooi zo, Chris.’ Max ademde diep in en uit terwijl hij aan zijn kruisbeschermer voelde.

‘Geef je op?’

Max grinnikte en schudde zijn hoofd. ‘We zijn al anderhalf uur bezig. Ik heb ook nog een zaak.’

Chris voelde jaloezie. Zij had tijd genoeg om de hele dag te

trainen, en als deze periode van slapte langer duurde, zou ze zich moeten melden bij een uitzendbureau. Max Merode stond op en rekte zijn imposante spieren. Hij was een grote man met een kaalgeschoren hoofd en een innemende grijns, die hij maar weinig liet zien.

‘Je denkt te veel na als je vecht,’ zei hij. ‘Je moet als een trein door je tegenstander heen gaan en dan meteen wegwezen.’

‘Klopt,’ zei ze. ‘Ik had je nooit bij mijn haar mogen laten komen.’

Max was een veteraan die er ettelijke missies in Afghanistan op had zitten. Vechten was voor hem even natuurlijk als eten en drinken. Chris nam zijn adviezen zeer serieus. Ze stond op en voelde een weldadige ontspanning. De blauwe plekken en de pijn zouden vanavond komen, maar dat had ze graag voor deze trainingen over. Ze draaide zich om en liep naar de douche.

‘Je herstelde je goed,’ zei hij, achter haar. En toen, na een korte stilte: ‘Heb je tijd voor een klus?’

Chris bleef staan en draaide zich om. ‘Wat voor klus?’

Chris parkeerde schuin tegenover het grand café, zette de motor uit en bleef in haar oude Newmini Cooper zitten. Achter de glazen pui zaten vooral zzp’ers met laptops en latte macchiato’s de nieuwe economie gaande te houden. Chris keek om zich heen. Niets bijzonders, niets ongewoons. Na zeven minuten klonk het kenmerkende geronk van de Victory. Max, onherkenbaar met zijn helm, kwam achter het grand café vandaan en reed rustig de straat uit. Alles veilig. Chris stapte uit. Terwijl ze overstak, zag ze haar weerspiegeling in de grote ramen, haar donkere haar verwaaid rond haar hoofd, spijkerbroek, trui, sportschoenen.

‘Hij is serieus,’ had Max gezegd over de man die ze zou ontmoeten. ‘Ik heb hem nagetrokken. Hij is wie hij zegt te zijn.’ Als Max dat zei, klopte het. Hij had een keten van spyshops en dus een naam hoog te houden. Chris glimlachte. Max zou nooit tegen haar liegen.

Chris ging het grand café binnen en liep naar een tafeltje bij de binnenmuur. Ze ging met haar gezicht naar de deur zitten en bestelde een espresso bij een blonde jongen met een zwart voorschoot, die haar tafeltje ijverig schoonmaakte.

‘Dat, eh... Ik zal mijn collega waarschuwen,’ hakkelde hij blozend, en hij maakte dat hij wegkwam. Natuurlijk: alleen de witte voorschoten hadden mobiele bestelterminals. Jammer, vond Chris. De blozende jongen had haar best mogen helpen.

Mirko Noorman had een jongensachtige manier van bewegen. Tegelijk leek het alsof de grond waarover hij liep hem automatisch toebehoorde. Max had gelijk gehad: hij was niet te missen. Lang, slank, met een linnen jasje, chino en leren sneakers. Hij bleef staan en Chris voelde een schokje toen zijn lichte ogen de hare vonden. Zijn brede mond trok in een smalende grijns. Hij liep op haar af en boog zich voorover naar haar tafeltje.

‘Ben jij Chris? Een wijf...?’

Chris vertrok geen spier. ‘Ga zitten.’

‘Ik heb geen tijd om te zitten. Of om belazerd te worden.’ Zijn stem was een beetje schor en droeg ver.

‘Je bent niet belazerd,’ zei Chris. ‘Je hebt alleen niet de goede vragen gesteld.’

Nu had hij een glimlach voor haar over. Hij was begin veertig, schatte ze. Gladgeschoren, verzorgd uiterlijk. Zijn aftershave was niet opdringerig en zijn lichte jasje viel fraai om zijn schouders. Niet breed, maar er was niks mis met zijn lijf.

Mirko richtte zich op. ‘We praten buiten.’ Hij draaide zich om en liep naar de deur. Chris gaf hem een meter of tien voor ze achter hem aan liep, langs de jongen met het zwarte voorschoot. Ze glimlachte naar hem en hij glimlachte dapper terug, terwijl hij bloosde tot in zijn nek.

Het was herfst, maar zacht. De bladeren verkleurden, op de terrassen zaten de volhouders met hun jassen open. Ze liepen langs het water, de bomen ruisten.

‘Heb je een telefoon bij je?’

Chris knikte. ‘De accu is eruit, zoals je vroeg. Hoezo eigenlijk?’

‘Heeft Max verteld wie ik ben?’

‘Ik weet alleen dat je een privédetective nodig hebt.’

Hij keek even opzij; ze zag de diepe lijnen in zijn gezicht en de wijkende haarlijn. Een man met veel testosteron. ‘Waarom?’

‘Ik ben ondernemer,’ zei hij. ‘Ik koop en verkoop internet-start-ups. Ik leef voor mezelf, zonder compromissen.’

Hij stapte soepel over een fietswrak.

‘Mensen willen mijn geld. Informatie. Aandacht. Vandaar die telefoon en dat we aan de wandel gaan.’

Chris dacht even na. ‘Ik weet niet of ik wel voor je wil werken.’

Hij trok zijn wenkbrauwen op.

‘Ik doe geen incasso,’ zei Chris. ‘Ik chanteer niet en ik poets geen probleempjes weg uit het leven van dominante mannen met een grote bek.’

Mirko stond stil.

‘Ik wil dat je mijn zoon vindt.’

Ze zag zijn ogen glanzen voordat hij zich abrupt afwendde.

‘Hij is verdwenen. Al vier jaar.’

‘Juist,’ zei Chris. ‘Wat kun je me vertellen over je zoon?’

‘Wat ik op televisie heb gezien.’ Hij draaide zich terug en wierp een korzelige blik op Chris. ‘Mijn zoon was onderwerp van een aflevering van *Gezocht* door Pieter Dijkgraaf. Hij is een Dijkgraaf-dossier, godbetert.’

Chris haalde diep adem. Pieter Dijkgraaf was een misdaadverslaggever die met zijn televisiewerk langzaam was opgeschoven van verslaggeving van misdaden naar de opsporing van daders. Hij was een intimiderende, ijdele man die zijn zaakjes goed op orde had. Vriend en vijand moesten toegeven dat hij, ondanks hevige tegenwerking van justitie, twee grote gerechtelijke dwalingen aan het licht had gebracht en daarmee, naar eigen zeggen, politie en justitie uit hun ‘comfortzone’ had geschopt. Dijkgraaf-dossiers, zoals die twee gerechtelijke dwalingen waren geweest, symboliseerden zijn vasthoudendheid. Die werden pas gesloten als de waarheid aan het licht was gekomen en de schuldigen waren veroordeeld.

‘Begin bij het begin,’ zei Chris.

‘Iemand tipte me dat Sonja, een ex van me, in een uitzending van Pieter Dijkgraaf zat omdat haar zoontje was verdwenen.’ Hij perste zijn lippen op elkaar. ‘Ze vertelde dat haar zoontje al vier jaar weg is. Háár zoontje.’

‘Weet je zeker dat jij...?’

Hij onderbrak haar. ‘Het was zijn verjaardag, hij zou tien zijn geworden... Ik heb teruggerekend, ik ben de vader.’

Zijn stappen werden weer langer. ‘Sonja had geen anderen.’

Meervoud, dacht Chris. ‘Heeft zij je nooit verteld over jullie zoon? Hoe heet hij eigenlijk?’

‘Sonja en ik zijn met ruzie uit elkaar gegaan. Ik wist niets van een zwangerschap. Ik miste haar niet en heb haar nooit teruggezien. Tot die uitzending dus.’

Chris bleef staan. Mirko stopte en draaide zich om. ‘Ze heeft mijn zoontje bij me weggehouden. Al tien jaar!’ Hij boog zijn hoofd. ‘Hij heet Mathias.’ Mirko wreef met beide handen over zijn gezicht.

‘Ik dacht van mezelf dat ik een harde was, maar sinds ik van Mathias weet, mis ik hem. Ik dacht dat ik een goed leven had. Maar ik heb hem nooit gezien.’

Zijn ogen begonnen te glanzen. ‘Ik loop te janken – verschrikkelijk.’

Hij keek opzij, naar het water.

‘Heeft Dijkgraaf ooit een spoor van Mathias gevonden?’

Mirko schudde zijn hoofd.

‘Waarom denk je dat ik hem wel kan vinden?’ vroeg Chris. ‘Dijkgraaf heeft een groot budget, massa’s mensen in dienst; hij kan via zijn programma om tips vragen...’

‘Die ijdelruit heeft vier jaar lang z’n kijkcijfers opgekrikt met dat dossier over Mathias, inclusief jankende moeder, en hij kwam helemaal nergens. Het gaat godverdomme over mijn zoon!’

Chris keek naar zijn grote handen, tot vuisten gebald.

‘Een week geleden heb ik dat vervloekte programma gezien en vanaf dat moment ligt mijn leven overhoop. Ik moet hem vinden. Snel.’

Hij zag haar blik.

‘Het maakt me niet uit wat het kost.’

‘En zijn moeder?’

‘Hou haar erbuiten.’

‘Sonja heeft de meeste informatie over zijn verdwijning.’

‘Als ze weet dat jij voor mij werkt, vertelt ze je niks.’ Hij keek haar aan. De vochtige glans verdween uit zijn ogen. ‘Ik kies jou om mijn zoon te zoeken. Ik wil een discreet onderzoek. Je noemt mijn naam en mijn relatie met Mathias niet. Nooit. Ik wil weten wat je doet. Als enige. Hoe minder mensen hiervan weten, hoe beter.’

Hij torende boven haar uit en Chris bedwong de neiging om

een stap achteruit te doen. ‘Wat zeg ik dan, als ik wildvreemden vragen ga stellen over Mathias?’

Hij fronste even. ‘Dat een onbekende weldoener een ultieme poging wil wagen.’

Het terras van het restaurant was open, maar gelukkig was Angela niet iemand die buiten bleef om van de herfst te genieten. Ze zat achter in de oude pijpenla, dicht bij de keuken, waar haar blonde krullen licht leken te werpen op de bruinhouten panelen. Angela at de specialiteit van het huis, een bloederige biefstuk met gestoomde groenten. Ze dronk er water bij.

‘Wil je ook?’ vroeg ze met een stralende glimlach.

Chris schudde haar hoofd, liet zich met een zucht op de stoel ploffen en keek naar de marmeren jukbeenderen en de perfecte wenkbrauwen van haar vriendin, die geroutineerd een stuk vlees afsneed. Ze bestelde een glas chardonnay. Angela keek glimlachend naar de wijn. ‘Wrijf het er maar in,’ zei ze. ‘Jij hebt je dag achter de rug, de mijne begint net.’ Ze wees met een hap biefstuk aan haar vork naar Chris. ‘Nieuwe zaak?’

‘Yep,’ zei Chris, en ze nam een slok wijn. ‘Maar ik weet nog niet of ik het doe.’

Angela at rustig haar mond leeg. ‘Hoezo?’

‘Het lijkt een interessante zaak. Financieel en inhoudelijk. Maar de opdrachtgever...’

‘Is hij lastig of interessant?’

‘Lastig zeker.’

Angela glimlachte. ‘Wat voor zaak is het?’

Chris nam Angela in vertrouwen zonder Mirko’s naam te noemen. Tegen de tijd dat Chris haar alles had verteld, was Angela’s bord leeg.

‘Heb je de banden van het programma van Dijkgraaf bekeken?’

Chris knikte. ‘Dijkgraaf heeft al het mogelijke gedaan om dat jongetje terug te vinden. Getuigen ondervraagd, politieonderzoek

nagelopen, losse eindjes uitgezocht. Regelmatig opnieuw aandacht gevraagd, foto's bewerkt van hoe Mathias er nu uitziet, die foto's verspreid, ook in het buitenland. Tips gevraagd. Beloning uitgelopen. Tips onderzocht. Niets.'

Angela keek haar kritisch aan. 'Met andere woorden, hij heeft alles al gedaan, wat kun jij dan nog?'

'Als ik eraan begin, moet ik niet kijken naar wat hij heeft gedaan, ik moet mijn eigen onderzoek doen. Een frisse blik.'

'Nou klink je echt als je vader,' zei Angela.

Chris glimlachte. Haar vader was sinds mensenheugenis politiemans en wat ze wist van opsporing had ze van hem geleerd, ook al was hij een man van weinig woorden.

'Ik heb de zaak niet met hem besproken.'

Angela boog zich naar voren en fixeerde Chris met haar lichtgroene ogen. 'Wat zit je dwars?'

'Die Noorman is een puur alfamannetje,' zei Chris. 'Hij werd emotioneel toen hij over zijn verloren zoontje sprak. Hij was kwaad omdat hij het liet blijken, maar hij was kwetsbaar.'

Angela bleef haar aankijken, en Chris realiseerde zich dat ze toch de naam van haar opdrachtgever had genoemd.

'Wat kijk je nou?' vroeg ze, en ze kreeg de neiging om weg te lopen. Angela pakte haar hand. 'Ben je al aan die brief begonnen?'

De adem stakte Chris in de keel, ondanks – of juist omdat – ze dit gespreksonderwerp had zien aankomen. 'Ik heb geen zin om over mijn moeder te praten.'

Angela kneep in haar hand. 'Je loopt ervoor weg, schat. Eén brief, en je zou erachter kunnen komen wie je moeder is. Waarom ben je daar zo bang voor?'

'Ik weet het niet,' zei ze. Door de blik van Angela begonnen er tranen te kriebelen achter haar ogen. Ze maakte zich los en liep naar het toilet. In de spiegel zag ze hoe bleek ze was. Haar grote ogen somber, haar mondhoeken strak. Ze was zwak. Laf. Angela had gelijk. Natuurlijk had ze gelijk; Chris had die brief, of eigenlijk het idee van die brief, ver weggestopt. Ze waste haar gezicht en nam een slok water.

'Best mogelijk dat ik daarom twijfel,' zei Chris toen ze weer ging zitten. 'Omdat ik ook een soort zoekgeraakt kind ben.'

‘Daar moet je dan rekening mee houden,’ zei Angela. ‘Hij betaalt je toch wel?’

Chris kon erom glimlachen. Ze knikte.

‘Gelukkig. Je zei laatst nog dat je achterliep met je rekeningen.’

‘Dat is een verschil tussen ons,’ zei Chris. ‘Jij wordt daar nerveus van. Ik niet.’

‘Omdat je mij om geld kunt vragen.’

Chris schudde haar hoofd. ‘Ik ben niet bang om iets anders te gaan doen. De wereld kan morgen op zijn kop staan.’ Ze nam een slokje wijn. ‘Oké. Ik ga deze zaak aannemen.’

Angela knikte. ‘Volgens mij voelt ten minste een deel van je zich lekker bij dat alfamannetje.’

Ze schoten allebei in de lach.

‘Misschien,’ zei Chris. ‘Maar dit is geen date, dit is werk.’

‘Hij kiest jou, dat is niet voor niets. Hij is slim genoeg om een miljoenenbedrijf te leiden.’ Ze woelde door haar blonde lokken. ‘Misschien denkt hij hetzelfde als ik: dat jij verder kunt komen dan Dijkgraaf.’

Chris keek haar aan en trok een wenkbrauw op.

‘Die Mirko zoekt iets wat hij of Dijkgraaf niet heeft: een eigen kijk op de zaak. Een vrouwelijke kijk.’

‘Denk je dat echt?’

‘Ja.’ Angela sloeg haar wijn achterover. ‘Ik ken dat soort kerels; ze denken dat ze doelgericht zijn, maar ze zien hun oogkleppen niet. En nou moet ik gaan.’

Ze zwaaide naar de ober om de rekening, pakte een lippenstift en kleurde haar lippen bordeauxrood. Ze liet de bonnetjes in de betaalautomaat zitten, stond op en trok haar blauwleren jasje om haar schouders. Kuste Chris en liep met klikkende hakken de nachtelijke stad in, nagestaard door iedere man in het restaurant.

Chris reed haar Newmini de garage van het kantoorpand in. Ze hield haar sleutelkaart voor de scanner, en de metalen deuren vouwden zich dubbel. Het was inmiddels tien uur; de garage was uitgestorven. De bedrijfswagens stonden aan de andere kant van het parkeerdek. Chris reed door naar het directiegedeelte, hield opnieuw haar kaart op en kon doorrijden.

De directielift was de enige die naar de bovenste verdieping

ging. Terwijl de deuren openschoven, gloeide er gedempt licht op in de gang, die was belegd met roodbruin wollen tapijt. Chris ging haar appartement binnen.

Ze deed het licht nog niet aan, draaide zich naar de monitor naast de deur en tikte erop. Het scherm knisperde en toonde de beelden van de bewakingscamera's in de garage en rond het gebouw. Niemand. Chris keek naar de struiken waar een vos zich verschool als er honden op de weiden werden uitgelaten, maar hij liet zich niet zien.

Chris woonde in een omgebouwd directiekantoor, een grote kamer met aansluitend een dakterras, afgeschermd met plantenbakken en grote potten met bamboe. De planten werden door het bedrijf onderhouden, anders zouden ze al lang geleden zijn doodgegaan. Aan de achterkant van het appartement was een ruime keuken, waar Chris weinig tijd doorbracht. Aan de gang tussen de kamer en de keuken lagen een badkamer en een ruime slaapkamer met een groot, leeg bed.

Chris zette de maaltijddoos op de tafel en knipte het licht aan. Het tapijt was hier vervangen door een zwevende lichthouten vloer met een isolatielaag, die alle geluid tussen haar appartement en het kantoor absorbeerde. De opdrachtgever van een van haar eerste klussen was de directeur van het bedrijf dat hier kantoor hield. Hij gebruikte het directiekantoor niet, en toen ze voorzichtig had geïnformeerd naar de mogelijkheid om het te huren, had hij haar een bruikleenovereenkomst voorgesteld. En hij had het ongevraagd laten verbouwen tot wat het nu was. Het was zijn manier om te laten blijken dat hij tevreden was.

De ramen en het dakterras keken uit over de rivier. Het kantoor stond op een bedrijventerrein aan de rand van de stad; Chris' burens waren een waterleidingbedrijf en een firma die zich bezighield met Big Data. Althans, dat suggereerde het scherm op de gevel. In de verte schitterden de koplampen van het verkeer op de brug, maar het was hier stil, bijna landelijk, door de uiterwaarden aan de overkant van de rivier. Chris voelde zich veilig op deze plek.

Drie jaar geleden was ze begonnen als verkoopster in spyshop ISpy van Max Merode. Een jaar later was ze bedrijfsleider en ten slotte bood hij haar een partnerschap aan. Chris had geweigerd, omdat ze er geen plezier meer in had om afluister telefoons te ver-

kopen aan jaloerse mannen. Max had voorgesteld dat ze een soort aftersales zou gaan doen: de problemen aanpakken die niet door ISpy-apparatuur konden worden opgelost. Chris had er een dag over nagedacht. Ze besloot het te doen, op voorwaarde dat ze zelfstandig zou opereren.

Chris at sushi uit de maaltijdbox en dronk er een glas wijn bij. Ze startte haar computer en tikte als zoekterm 'Mirko Noorman' in. Haar computer was heel snel, maar de maatregelen die ze nam om onvindbaar te blijven kostten veel rekenkracht en tijd. Toen de pagina opende, las ze het verhaal van de geslaagde, ontoegankelijke zakenman die via internetdiensten zijn geld verdiende. Ten slotte drukte ze op 'Afbeeldingen'. Ze splitste het scherm op en opende de afbeeldingen van Mathias uit het Dijkgraaf-dossier. Hij was zes jaar op de laatste foto's. Een witblond jochie met dromerige ogen. Chris staarde naar Mirko's gegroefde kop met de zinnelijke grijns en de zachte, kinderlijke trekken van Mathias. Ze bleef kijken, en plotsklaps zag ze het: de afstand tussen de ogen, de lippen en zelfs de oogopslag. Geen twijfel mogelijk. Mathias was de zoon van Mirko Noorman.